

KISS LEHEL

Lóg az eső lába

Lóg az eső lába,
pont a pocsolába,
a parkot, a játszóteret
csizma nélkül járja.

Az avarba térdig gázol,
becuppan a sárba...
Nemhiába irigylem én,
bizony, nemhiába!

FAZAKAS ILDIKÓ rajza

BERTÓTI JOHANNA

Időjárás

Mit hoz a szeszélyes holnap?
Lehet, jól jön majd egy csónak
vagy napernyő, napszemüveg,
meleg köpeny, meleg süveg,
sízemüveg, síléc s egy szán,
jégcsákány vagy egyéb szerszám,
egy sisak jégeső ellen,
az idő békésen teljen.
Létra, égre feliszkolni,
a Napot kisuvickolni,
szürke felhőt kifacsarni,
égi foltot jól bevarni.
Aztán, mire kész van minden,
megálmodni, mi még nincsen.

CSORBA GYÖZŐ

Mióta ugrálnak a verebek?

Azt tudjátok, hogyan kell felelni erre a tréfás kérdésre: „Hányat lép egy veréb egy esztendőben?” Igazatok van, így: „Egyet se, mert ugrál”. De azt bizonyára kevesen tudjátok, mióta ugrál a veréb. Mert egyszer régen az is úgy lépegetett, mint a többi madár: bal, jobb, bal, jobb...

Hát most elmesélem, hallgassátok meg. Nekem egy nagyon öreg veréb mesélte, az a dédapjától hallotta, nyugodtan elhihetitek.

Úgy volt, hogy egyszer télen sok hó esett. Esett éjjel, esett nappal, s már mindent a világon vastag, fehér bunda takart. Nehéz napok jártak a kis madarakra, alig találtak ennivalót. Akkor is akadt ugyan néhány kisgyerek, aki magot szórt az etetőbe, szalonnát lógatott ki az ablakon, de a jó kisgyerek kevés volt, az éhes madár meg sok. Nem is jutott mind-egyik madárnak. Hogyan osszák el tehát, ami van: összegyűltek, hogy megtanácskozzák. Ott voltak a cinkék, feketerigók, a harkályok, a vadgalambok, meg, hogy el ne felejtsem, a verebek is. Egy öreg diófán tanácskoztak. Akkora csivitelést csaptak, hogy a környék összes macskáit, kutyáit körbeülték a fát.

– Cin-cin, én azt tanácsolom, menjünk el a sashoz, a madarak királyához, s döntse el ő – szájalt egy kis cinke.

Na, lett erre csönd, nem mert feleselni senki, akkora tekintélye volt a királynak. Mindjárt ki is jelöltek egy feketerigót és egy verebet. Öreg volt mind a kettő, sokat tapasztalt, tudta azt is, hol székel a hatalmas sasmadár. A küldöttség elindult, a többiek meg közben pletykálgattak, csiviteltek.

Nem sok idő telt el, már jött is vissza az öreg veréb egyedül. Persze mindjárt körül-

A róka és a sárkánykígyó

Német mese

Átdolgozta Rónay György

Róka koma szomszédságába juhászok költöztek. A juhászokat még tűrte volna a koma, a komondorok azonban már sehogy sem tetszettek neki.

– Nekem itt, úgy látom, letelt az időm – gondolta. – Legjobb lesz, ha elköltözöm más vidékre.

Szedte hát a sátorfáját, és áthurcolkodott arra a dimbes-dombos, borókás tájra, amelyet már régen kiszemelt magának.

Nekiállt, hogy lyukat ásson magának. Nem volt nehéz dolga, a laza homok könnyen engedett. Reggeltől délig dolgozott, délben pihent egy keveset, aztán újra munkához látott. Egyszer csak megmozdul alatta a föld, porlik, omlik, szakad, a következő pillanatban a róka valami mélységbe pottyan. Ahogy fölnyitja első ijedelme után a szemét, tágas, nagy barlangot lát, s a barlang sarkában egy hétfejű sárkánykígyót.

– Bocsánatot kérek – hebegte a róka –, a világért sem akartam háborgatni uraságodat, merő véletlenségből kerültem ide.

A sárkány azonban csak ült a sarokban, és egy mukkot sem szólt.

– Ha meg nem sértem uraságodat – mondta a róka –, tisztelettel érdeklődném, talán valamiféle trónterembe jutottam, s uraságod a trónusán ül ott?

– A kincsemen ülök – mondta mogorván a sárkány.

– Ó, az nagyon szép dolog! – felelte a róka. – Igaz, nekem nincs érzékem se kincshez, se aranyhoz, azt sem nagyon tudom, mi hasznát lehet venni, ha egyszer ül rajta az ember.

– Nem azért ülök rajta, hogy hasznát vegyem, hanem hogy legyen – mondta a sárkány.

– És az jó neked, hogy itt ülsz a kincseden ki tudja, mióta ebben a sötétségben, ahe-

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

DARVAY TÜNDE rajza

